

[Stetter.]

fremskridtspartiet her foreslår. Der kan jo teoretisk blive tale om tusindvis af kandidatlister, og det er ikke til at arbejde med i praksis. Fremskridtspartiet slipper let om ved det problem ved at sige, at indenrigsministeriet må sørge for typografisk overskuelighed. Ministeren har allerede været inde på denne formulering; jeg vil gerne understrege den.

At det hele bliver uoverskueligt, indrømmer fremskridtspartiet selv i bemærkningerne til forslaget § 4, hvoraf det fremgår, at kun 20–25 af listerne skal have adgang til radio og fjernsyn. Hvem skal dog have det umulige ansvar at afgøre, hvilke 20–25 lister der skulle kunne opnå denne helt centrale fordel?

Fremskridtspartiet plejer at understrege, at embedsmændene har for stor indflydelse, men dette forslag giver administrationen næsten ubegrænsede bemyndigelser. Jeg tror i øvrigt, at embedsmændene vil bede sig fritaget for beføjelser, der er så løst formuleret som bl. a. denne fra bemærkningerne til § 14: »mulighed for smidig eksperimentering ved udbygning af folkestyret, for eksempel fortrydelsesregler for brevstemmere.« Sådanne regler vil gøre det hele endnu besværligere.

Er der virkelig ikke nogen i fremskridtspartiets folketingsgruppe, der vil stå op og tage afstand fra dette lovforslag, som formentlig alene har til formål at bruge det europæiske samarbejde som et led i hr. Glistrups sabotage mod de danske samfundsinstitutioner?

Den konservative folketingsgruppe er kun enig med forslagsstillerne på to punkter. Vi vil ikke acceptere regeringens og socialdemokratiets forbehold om en fælles valgdato til folketinget og Europa-Parlamentet, og vi vil heller ikke acceptere forbeholdet om, at der skal være tvungent dobbeltmandat. Men det er ikke nogen nyhed for regeringen, det har den vidst hele tiden.

Til slut vil jeg pege på, at det haster med at få gang i debatten om fremgangsmåden ved direkte valg til Europa-Parlamentet. Derfor vil jeg henstille til regeringen snarest at fremsætte forslag herom.

Honoré (KrF)

Som tidligere ordførere mener også jeg, at det at fremsætte et forslag til valg af Europa-Parlamentsmedlemmer må være en regeringsforpligtelse, og at det ikke burde være fremsat som et privat forslag. Vi afventer derfor rege-

ringens forslag, men jeg vil dog gerne knytte nogle ganske få bemærkninger til fremskridtspartiets forslag.

Jeg har ved tidligere lejlighed ytret betænkelighed ved regeringens tanker om at sammenkæde folketingsvalg med valg til Europa-Parlamentet og ved kravet om obligatorisk dobbeltmandat, selv om jeg på den anden side forstår regeringens ønske, der går ud på at sikre en god deltagelse i valget og en nær forbindelse gennem folketingets markedsudvalg med Europa-Parlamentsparlamentarikerne.

Imod fremskridtspartiets forslag vil jeg bl. a. indvende, at valgbarhedskriterierne er så vide, at de tillader, som det er blevet sagt, at et udenlandsk barn kan blive dansk kandidat. Endvidere er opstillingsbetingelserne så rummelige, at vi vil få et hav af kandidatlister. At operere med Danmark som én stor valgkreds vil vanskeliggøre en regional repræsentation – noget, man i stigende grad lægger vægt på i Europa.

Vi kan derfor ikke betragte fremskridtspartiets forslag som det rette oplæg til en afgørelse om Europa-Parlamentsvalg i Danmark, men vil opfordre regeringen til at fremsætte det forslag, vi skal bruge hertil.

Freddy Madsen (DKP):

Vi er ubetinget modstandere af det forslag, som her er fremsat af fremskridtspartiet, og det er vi allerede på grund af § 1, som jo fastslår, at der skal være valg til Europa-Parlamentet. Vi har i hele vores holdning været modstandere af medlemskabet af EF, og vi er naturligvis også modstandere af den udvidelse af beføjelserne, som man vil give organerne i EF igennem et direkte valg, hvilket også blev understreget her af hr. Maigaard. Vi må derfor afvise forslaget, og det er i og for sig ikke nødvendigt at gå ind på de enkelte punkter ud fra den betragtning.

Den styrkelse, som her vil ske af EFs organer, er efter vores opfattelse i afgørende modstrid med de forudsætninger, hvorunder befolkningen i 1972 afgav sine stemmer til tilslutningen til EF, og det har da også senere vist sig under udviklingen af den politik, som er fulgt efter, at modstanden imod medlemskabet stiger støt og stærkt. De seneste opinionsundersøgelser viser, at et meget bredt flertal i befolkningen er modstandere. Derfor mener vi også, at en forudsætning for, at man i det hele taget kan diskutere spørgsmålet om at udvide disse